

Живота си и младость тѣхъ си да не жаашиш ниго мыслиши,
Гледай отъ тѣхъ жертва да не бѣгашиш ни оплакишиш
защото колко си блаженъ ты, че щешъ нынѣ да си ты
закоашиш,
Че ще видиши ты при Бога, и отъ Негъ мѣждъ ще да
прѣмниши.

Тѣзи твоа праведиа крѣвчица, ѿзнова ще да оживѣи,
Душа та ти предъ Бога ще сѣ поклони и благоговѣи.

По добръ бы было сѣ твой тѣхъ дѣшъ и мойта да излезе,
Съ твои тѣхъ душицъ и моа та при Бога да возлезе.
Но защото само тебе, що да сторимъ, повелева ниши,
Крочемъ да горниши и пилеа бѣдиши въ тѣзи жертвѣхъ тебе ниши
Сега ты о чадо! молежъ тѣхъ сы Богу, ради тебѣ стори,
Благодирь на тозикорень на дрьвото ты слава тѣхъ турн

ІСААКЪ

ОТГОВАРѢХЪ НА ОЦА СИ АВРААМА.

Ахъ отче! какъ и гдѣ ми заповѣдаши азъ да колѣбича;
Съсзъ какъ въ веселость мене выкаши скоро да си тича:
Ето отче вечи азъ оставахъ ради Бога си чкомъ,
Както повелевахъ и азъ къ молежъ тичишкомъ.

ІСААКЪ,

СЛѢДЪ ТѢЗИ ХОРАТЫ, ОТХОЖАЖ И КОЛѢ-
НИЧИ, И МОЛИСА ТѢИ.

На земли тѣхъ